

Levélhullás

A miénktől eltérő véleményeket is közöljük, de nem adunk helyet olyan szélsőséges észrevételeknek, amelyek fölösleges indulatokat keltenek és szükségtelen konfrontációhoz vezethetnek. A leveleket általában rövidítve – az ilyenkor elkerülhetetlen javításokkal –, szerkesztett formában adjuk közre.

Tisztelt Szerkesztőség!

Tisztelt Szerkesztőség!

Szeretnék reagálni a 168 órában megjelent politikai hirdetésre, ami egy jövőben megkötendő gazdasági-szociális megállapodás szükségességéről szól. Ez a következő kormányra vár.

Nem árt megnézni, hogy mi van e mögött. Első hallásra az egész szépnek tűnik, hiszen a következő kormány súlyos gazdasági helyzetet örököl, mégis eredményt kell felmutatnia, de nincs egyforma versenyhelyzetben a hatalom segítségével gazdagodó új tőkés és a kiszolgáltatott helyzetben levő, a munkanélküliség rémétől állandóan fenyegetett kétkézű dolgozó.

Fontos lenne, hogy ez a társadalmi megállapodás korlátozza a bériáramlást és a munkavállalók maximum 10 százalékos béremelés követelésére korlátoznák magukat. Ugyanakkor a gyors eredmény érdekében – eddig nem tapasztalt mértékben – kb. 30 százalékkal le kellene értékelni a forintot. Ez 15 százalékos árnyokekedést hozna magával, de mire ez a vásárlóhoz ér, elérné a 30 százalékot a kiegészítő hatások miatt. Ráadásul olyan exportcikkek is leértékelődne, amit mostani árán is visznek.

Egyfelől tehát lenne egy megkötésre váró szociális paktum, ami jó előre gátat szab a munkavállalói oldal jogos követeléseinek, másfelől van az export kényszere. Mert szinte minden politikai párt a gazdasági export növelésével próbál gátat vetni a további hanyatlásnak. Hiszen a kárpótlás okozta kár már jóvátehetetlen (még az unokáinkat is adósságba verték), a mezőgazdaság talpra állításához a megkezdéstől számítva 10-15 év kemény munka kell (de még nem kezdtünk hozzá), ha folytatni akarják a privatizációnak nevezett szabadrablást. Pártcsahosoknak potom pénzért herdálják el mindannyiunk vagyont. Ha már egyszer a reménytelenül növekvő belső államadósságot is külföldi kölcsönökkel kényszerülünk ellensúlyozni, akkor exportálni kell. Kerül, amibe kerül! Ennek legegyszerűbb módja újra és újra leértékelni a forintot, vele a magyar áru, a magyar munkaerő értékét is.

Így fogja garantálni a szociális paktum a „stabil” béreket és velük szemben a fölfelé törekvő árakat. Így folyik a gazdasági rendszerváltás, aminek egyik lényege: a nemzeti jövedelem teljes átcsoportosítása a dolgozó millióktól egy maroknyi gazdaghoz. Így járul

hozzá a tőkés magyar állam az eredeti tőkefelhalmozás kíméletlen végrehajtásához a polgárosodás jelszavával.

A televízió A Hét című műsorában egy lengyel példával riogatott bennünket, mivel ott elégedetlenségi hullám ütötte fel a fejét az új kormány ellen, mert az új lengyel vezetés sem tudott az életszínvonal emelése terén látványos eredményt felmutatni. Ez a veszély nálunk is fennáll – nem véletlenül emelte ki a hírcsokorból ezt Pálffy G., hiszen a jelenlegi kormány minden intézkedése arra irányul, hogy az utódja munkáját ellehetetlenítse. (De ez már nem szerepelt a műsorban.) A Boross-kormány sikerpropagandája, öndicsérete ugyanis hazugság, választási trükk. De mindig akad balek, aki ezt elhiszi, erre építenek.

Az igazság ezzel szemben az, hogy a jelenlegi kormány rosszabb állapotban adja át az országot, a gazdaságot, mint ahogy 1990-ben átvette. Egyetlen dologgal bizonyítom csupán: évről évre növekszik a költségvetési deficit. A kormány többet költ, mint amennyit keres.

A forint értéke négy év alatt a felére csökkent és további értécsökkenés várható. A kormány szerint közel hétmilliárd dollárra növekedett az ország devizatartaléka. De csak szerintük, mert ennek nagy részét vissza kell fizetni. Mert ezt nem a termelés növekedéséből, exportbevételek növeléséből, hanem magas kamatú külső államkötvények kibocsátásából, az ország aranytartalékának kiürítéséből (6 százalékra csökkentéséből) és a devizabetétesek pénzéből hozták össze. Tavaly 11 országban bocsátott ki államkötvényeket a Nemzeti Bank és 572 milliárd forintot (5,5 milliárd dollár) gyűjtöttek. Ez további külföldi kölcsönök felvételét jelenti, amiért sokáig kell még kamatot fizetni. De ez már a következő kormányokat terheli és az utolsó kifizetéseket még az unokáink is nyögni fogják. Így lesz az ország kamatgyarmat, így befolyásolják a jövőnket, így verik adósságba a még meg sem született generációkat. Meg kellene állítani ezt a folyamatot. Bármelyik politikai csoportosulás kerül kormányra, úgy gondolja át ezt az egész gazdasági-szociális paktumot, hogy nem álmegoldásokra van szükség.

Kiss Jenő
8000 Székesfehérvár,
Sarló u. 11/C

Tisztelt Szerkesztőség!

A Demokratikus Charta támogatójaként megkeseredett a szám a Kossuth Klubban folytatott vita után. A chartások egy része elfeledi, hogy a demokrácia védelmében sikerült társadalmi összefogást hirdetni és tömegeket az utcára vinni.

Most pedig nem a koalícióra ítélt pártok, hanem az ország érdeke a fontos! Pontosan a Chartának lenne elsőrendű feladata, hogy a koalíció szükségszerűségét felmutassa. Ne az öt év előtti ellentéteket elevenítse fel, hanem a jövő együttműködési lehetőségeire irányítsa a figyelmet. Szilárd meggyőződésem, hogy a két koalíciós partner kivetheti a magyar gazdaságot a válságból. Ha ez nem sikerül, a kisebbik partner is veszít népszerűségéből. De akkor is, ha az egypárti kormányzás sikerrel jár, amiért kiharadt az együttműködésből. A közvélemény nem okos, mérlegelő politikusokból áll. Nem árt emlékeztetni a 90-es MDF-SZDSZ paktumra, ami negatív emlékként maradt meg a közvéleményben.

Eörsinek és Hegyinek lehetnek egymással ellentétes magánvéleményei. El is mondhatják, csak ez nem kerülhet nyilvánosságra mint chartás álláspont. A Charta – ha állásfoglalást nyilvánít – csak a választópolgárok május 8-i 33,20 százalékos üzenetét erősítheti fel a politikusok felé. Nem azt hánytorgatva, hogy 89 előtt ki melyik oldalán állt a barikádnak.

Idősebbnek lenne annak patikamérlegelését is abba hagyni, hogy a pártállam lebontásában kinek az érdemei nagyobbak. A reformerőke vagy az ellenzéke? Talán a történelmi lehetőség és szükségszerűség felismerése volt a legnagyobb, amit a Szovjetunió bomlása tett lehetővé. Ilyenkor nem árt emlékeztetni 56, 68 és 81 dátumára. Az idő előtt kezdett változások mind elbuktak.

Természetes, hogy a mai kormányok nem vállalják fel elődeik délibábos ígéreteinek teljesítését. No de akkor az ezen a címen felhalmozott vagyonhoz sincs semmi közük! Az államadósság és a kárpótlásra fordítandó összeg utáni maradék mindenképpen az állampolgárokat illeti. Az nem lehet szabadrablás tárgya és a klienski jutalmazásának eszköze.

Az eredeti tőkefelhalmozásra, a vadkapitalizmusra ostobaság hivatkozni. Az teljesen más társadalmi körülmények között zajlott. Az amerikai tőkésök ősei a semmiből teremtették meg ipari birodalmaikat. Itt és most pedig a lakosság által felhalmozott vagyonból osztozkodnak szemérmetlenül.

Ennek a problémának a kezelése egyáltalán nem könnyű feladat. A társadalombiztosítás vagyoni ígérvényének haladéktalan beváltása kizárólag jelenthet a holtpontról.

Üdvözlettel:
Kalocsán István
8400 Ajka, Béke u. 26.

A FESZTIVÁLZENEKAR HOLLYWOODI HANGVERSENYE

A Budapesti Fesztiválzenekar július végén
öt este lép fel a Los Angeles-i
Hollywood Bowl-ban.

A Budapesti Búcsú keretében,
június 26-án, vasárnap este fél 9 órakor
a zenekar a Pesti Vigadóban
egyórás koncertet ad
a Hollywoodban is elhangzó népszerű
Johann Strauss-, Csajkovszkij-,
Bartók- és Berlioz-
művekből.

A Vigadóba szóló jegyeket a zenekar törzsközönsége
között osztja szét, de az ingyenes hangversenyt
a Vörösmarty téren felállítandó kivetítőn
további 1500-2000 ember,
az élő tévéközvetítés révén pedig
az egész ország láthatja és hallhatja.

A hangversenyt
fél 10-kor
tűzijáték zárja.